

Stjepan (Stipe) MESIĆ bio je drugi predsjednik Republike Hrvatske. Bivši je predsjednik predsjedništva SFRJ.

Mesić je bio zastupnik u Hrvatskom saboru u 1960-ima, a nakon toga van politike do 1990.-e kada je postao član Hrvatske demokratske zajednice (HDZ), a potom i hrvatski premijer. Sabor Republike Hrvatske izabrao ga je za hrvatskog člana predsjedništva SFRJ, napušta premijersku dužnost, odlazi u Beograd gdje je prvo postao potpredsjednik, a zatim 1991. i posljednji predsjednik predsjedništva SFR Jugoslavije. Godine 1992. postao je predsjednik Sabora Republike Hrvatske.

Godine 1994. izašao je iz HDZ-a s istomišljenicima i osnovao stranku Hrvatski nezavisni demokrati (HND). Kasnije je većina članova HND-a, uključujući Mesića, prešla u Hrvatsku narodnu stranku (HNS).

Kad je Franjo Tuđman umro u prosincu 1999. godine, Mesić je u 2. krugu glasovanja na predsjedničkim izborima izabran za predsjednika Hrvatske (veljača 2000.). Ponovo je izabran za predsjednika u siječnju 2005. g.

Neki analitičari tvrde da predsjednik Mesić premalo djeluje u unutrašnjoj politici, koju je posve prepustio vladi i premijeru. Drugi analitičari pak smatraju da se radi o marioneti stranih režima koji su financirali njegovu kampanju (Mesić nije nikada otkrio financijske izvore svoje kampanje, kao što to nije otkrio niti jedan drugi predsjednički kandidat), kao i o čovjeku koji je na svjedočenju generalu Tihomiru Blaškiću u Haagu iznio niz tvrdnji kojima je implicirao krivnju Hrvatske za rat u Bosni i Hercegovini. Svjedočenje je, unatoč zaštiti, nekoliko puta parcijalno objavljivano u medijima, a nakon što je Domagoj Margetić stavio svjedočenje Stjepana Mesića na internetsku stranicu, premijer Sanader zamolio je predsjednika Mesića da zatraži od suda skidanje oznake tajnosti. Mesić je to prihvatio. Desno orijentirani dio hrvatske političke javnosti je zamjerio predsjedniku Mesiću iznošenje mnogih tvrdnji, koje su označene neistinitima, a njegovi motivi dvojbenima, tim odnosom u očima mnogih je nerijetko je proglašavan "izdajnikom". S druge strane, liberalniji dijelovi građanstva (a i šire), pozdravili su njegova nastojanja da preoblikuje Hrvatsku u modernu europsku državu, u kojoj ideja vladavine prava ima središnju ulogu, pri čemu je nužno poći od vlastitih grijeha i promašaja (uključujući tu i zbivanja tijekom Domovinskog rata). Takve ideje, međutim, dočekane su "na nož", dijelom i od onih koji su se plašili za posljedice vlastitih djela tijekom rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

Predsjednik Mesić je bio protiv invazije SAD-a na Irak koja se dogodila 2003. bez odobrenja Ujedinjenih naroda, što mu je priskrbilo dodatni ugled kako u domovini, tako i svijetu. Učinio je primjetan pomak u vanjskopolitičkim odnosima Hrvatske i Libije razmijenivši diplomatske posjete s tamošnjim vođom Moamerom Gadafijem, unatoč negodovanju britanskih i EU diplomata.

Iako su se očekivali problemi u odnosima lijevo orijentiranog Predsjednika Republike i nove Vlade sastavljene od političara desne orijentacije, Mesić se uspješno prilagodio na promjenu vlasti u Hrvatskoj 2003.